

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.II.20.149/2021/4. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. Szabó József ügyvéd (cím) által képviselt Felperes1 (cím) felperesnek – a dr. Szalay Tamás Ügyvédi Iroda (eljáró ügyvéd: dr. Szalay Tamás, cím) által képviselt Alperes1 (Cím1.) alperes ellen közhatalom gyakorlásával okozott kár megtérítése iránt indított perben a Nyíregyházi Törvényszék 1.P.20.931/2020/17. számú ítélete ellen a felperes által 18. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperes részére 280 045 (kétszáznyolcvanezer-negyvenöt) forint másodfokú perköltséget, valamint az államnak – az illetékes adóhatóság felhívásában közölt időben és módon – 2 500 000 (kétmillió-ötszázezer) forint fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

[1] A felperes, mint vevő 2010. augusztus 4. és szeptember 20. napján írásban adásvételi szerződéseket kötött a perben nem álló gazdasági társaság eladóval, mely szerződések tárgya négy darab mezőgazdasági munkagép volt.

[2] A munkagépek előzetes eredetiségvizsgálatait az eladó végeztette el, amelyek során a Nemzeti Közlekedési Hatóság a járművek egyedi azonosító adatainak, vizsgált műszaki adatainak és a járműokmányoknak a valódiságát megállapította. A hatósági bizonyítványok szerint 2010. évi gyártású járművek az adásvételi szerződések időpontjában nem szerepeltek a körözési nyilvántartásban.

[3] A 2010. augusztus 4. napján kelt adásvételi szerződések tárgyát képező két mezőgazdasági munkagép egyenként bruttó 49 332 500 forintos vételárát a felperes több részletben, átutalással fizette meg az eladónak, az utolsó részlet megfizetése 2010. augusztus 27. napján történt. A 2010. szeptember 20. napján kelt adásvételi szerződések tárgyát képező két mezőgazdasági munkagép 58 125 000 és 43 125 000 forint, mind összesen 101 250 000 forint vételárát a felperes az eladónak ugyancsak több részletben fizette meg, az utolsó részlet megfizetése 2010. október 25. napján történt. A munkagépek a felperes birtokába kerültek. A felperes 2010. augusztus 4., illetve szeptember 20. napjáig befogadta a gazdasági társaság által a munkagépek beszerzéséről kiállított számlákat, összesen 199 915 000 forint értékben.

[4] A D.-i Rendőrkapitányságon az adóhatóság tett feljelentést a felperes ügyvezetője ellen a fenti számlákkal összefüggésben üzletszerűen elkövetett, egyedi azonosítójel meghamisításának büntette miatt. A büntetőeljárársban a nyomozó hatóság 2014. május 12. napján a munkagépeket lefoglalta azzal az indokkal, hogy egyedi azonosítójeleit megváltoztatták, a számlákon feltüntetett egyedi azonosítójelű járművek ténylegesen külföldi tulajdonosaik birtokában találhatók; a gépeket a 2010. évben Spanyolországból tulajdonították el ismeretlen személyek. A ... Megyei Rendőr-főkapitányság Bűnügyi Igazgatóság Vizsgálati Osztálya a 2015. március 18. napján meghozott 00000/000-03/2014.bü. számú, illetve 00000/000-03/2014.bü. számú határozataival a mezőgazdasági munkagépek kiadását elrendelte spanyolországi tulajdonosaiknak. A felperes jogi képviselője e határozatokkal szemben panasszal élt, melyet a D.-i Járási Ügyészség 2015. április 24. napján meghozott határozatával elutasított.

[5] A határozatok jogerőre emelkedése után, 2015. június 10. napján a tulajdonosok képviselőinek a mezőgazdasági munkagépeket a H.-i Rendőrkapitányság Rendészeti Osztálya átadta.

[6] A gazdasági társaság-t 2016. június 7. napi hatállyal törölte az illetékes cégbíróság a cégjegyzékből.

[7] A felperes a 2020. június 8-án előterjesztett keresetlevele szerint kérte kötelezni az alperest 74 025 000 forint tőke és ezen összeg után 2015. június 11-étől a kifizetés napjáig járó, a naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamat és a perköltsége megfizetésére. A keresetét arra alapította, hogy az alperes jogelődjének közreműködőjeként eljáró eredetiségvizsgáló a munkagépek vizsgálatát nem megfelelően végezte el, amikor azok egyedi azonosító jeleinek valóságát állapította meg, holott az azonosítójelek morfológiai eltérései szabad szemmel is észlelhetőek voltak, ennek eredményeként az alperes jogelődje téves határozatokat, valótlan tartalmú hatósági bizonyítványokat, közokiratokat állított ki arról, hogy a munkagépek azonosító adatai eredetiek. Hivatkozott arra, hogy ha az eredetvizsgáló a munkagépek megvizsgálásakor megfelelően járt volna el, akkor nem fizette volna ki a vételárat. A birtokából a munkagépek csak 2015. június 10. napján kerültek ki, amikor is azokat a tulajdonosok részére a nyomozó hatóság kiadta, így ezen a napon következett be a tényleges vagyonsökkenés. A kár összegét a munkagépek a birtokából kikerülése napján fennálló nettó forgalmi értékében határozta meg.

[8] Az alperes a kereset elutasítását kérte elsődlegesen elévülésre hivatkozással, másodlagosan érdemben is vitatta a keresetet. Előadta, hogy a felperes károsodása nem a járművek birtokából kikerülésével, hanem a vételárak átutalásával következett be, tekintettel arra, hogy kifizetett 199 915 000 forint összeget olyan járművekért, amelyek nem voltak az eladó tulajdonában és amelyek ezért a felperes tulajdonába sem kerülhettek. A kár tehát már a 2010. évben bekövetkezett és a kereset 2020. évben előterjesztésének időpontjában a követelés a perben alkalmazandó, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (1959. évi Ptk.) 324. §-ának (1) bekezdése szerint már elévült. Az a körülmény pedig, hogy a felperes a forgalmi engedélyben tulajdonosként volt bejegyezve és használta is a gépjárműveket azok kiadásáig, nem befolyásolja az elévülési idő folyását, legfeljebb az elévülési idő nyugvását okozhatja, ebben az esetben azonban az 1959. évi Ptk. 326. §-ának (2) bekezdése értelmében a nyugvást okozó körülmény megszűnésétől számított egy éven belül érvényesíthette volna az igényét, ez a határidő pedig akkor kezdődött, amikor a felperes felismerte, hogy a járműveken tulajdonjogot nem szerezhet, amely 2015. június 10. napján bizonyosan megtörtént, hiszen ekkor már ki kellett a tulajdonosoknak adnia a munkagépeket. Az ellenkérelem másodlagos hivatkozása szerint a kereset érdemben is alaptalan. E körben hivatkozott a Fővárosi Ítéltábla 6.Pf.20.466/2017/10-I. számú jogerős ítéletére, mely szerint a hatóságtól nem várható el a közreműködő által tanúsított adatok valóságának, valótlanságának felismerése és a hatósági bizonyítvány kiadásának megtagadása; felhívta továbbá a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (Ket.) 38/C. §-ának (1) bekezdését, amely kifejezetten előírta, hogy a tanúsító szervezet, közreműködő által kibocsátott tanúsítványt köteles volt elfogadni a tények igazolására a jogelőd és a tanúsított tények tekintetében további eljárási cselekményeket nem kellett végeznie. Az alperes jogelődjétől az adott helyzetben nem volt elvárható a közreműködő által tanúsított adatok és tények valótlanságának felismerése, így a valótlan tartalmú hatósági bizonyítvány kiállítása nem róható fel a jogelődnek.

[9] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította.

[10] A Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény hatálybalépésével összefüggő átmeneti és felhatalmazó rendelkezésekről szóló 2013. évi CLXXVII. törvény

(Ptké.) 1. §-a, illetve 54. §-ának második fordulata miatt alkalmazandó 1959. évi Ptk. 326. §-ának (1)-(2) bekezdései alapján megállapította, hogy a követelés elévült. E körben osztotta az alperesi védekezésben elfoglalt álláspontot, mely szerint a felperes károsodása már megvalósult akkor, amikor a mezőgazdasági munkagépek vételárát a nem tulajdonos eladó részére kifizette, így a kára 2010. október 25. napján bekövetkezett. Az 1959. évi Ptk. 360. §-ának (1) bekezdése szerint a károsodás bekövetkeztekor a kártérítés nyomban esedékessé vált, így a követelés elévülése megkezdődött. Nem talált megállapíthatónak olyan tényeket, melyek az elévülés megszakadását vagy nyugvását okozták volna, így megállapította, hogy a keresetindítás előtt, 2015. október 25-én a követelés elévült, ezért az eredményes elévülési kifogás alapján a kereset elutasításának volt helye.

[11] Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben kérte elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a keresetnek helyt adó döntés meghozatalát, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése mellett az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására kötelezését. Kérte az alperes első- és másodfokú perköltségeiben marasztalását is.

[12] A fellebbezés szerint az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg a követelés elévülését. Megismételte az elsőfokú eljárás során e körben előadottakat, mely szerint a kár bekövetkezte 2015. június 10. napjában határozható meg, mely időponttól számítottan a kereseti kérelem benyújtásáig az öt éves elévülési idő még nem telt el. A károkozó magatartás és a kár tényleges bekövetkezése egymástól időben jelentősen elváltak. A vételár teljesítésével a felperes oldalán nem következett még be kár, hiszen a járművek birtokába lépett, tulajdonjogát a gépjármű-nyilvántartásba is bejegyezték és bár nem utóbbi aktus keletkezteti a tulajdonjogot, de az azokban tanúsított adatot ellenkező bizonyításig mindenkinek valóként kell elfogadnia. A járművek kiadásáig a felperes a munkagépeket folyamatosan használta. A felperesi vagyonban az értékcsökkenés, azaz a kár 2015. június 10. napján keletkezett, ekkor került ki a birtokából a négy munkagép; ezt megelőzően a felperesi igényérvényesítés idő előtti lett volna, így az elévülés kezdő időpontjának 2015. június 10. napja tekintendő.

[13] Hivatkozott arra is, hogy a perben nem lehet vitás, hogy a felperes károsodásához vezető okfolyamat elindítója a járműveket értékesítő társaság képviselőjének magatartása volt. E magatartás következtében pedig a tényállásban rögzített bűncselekmények alapos gyanúja miatt jelenleg is már bírósági szakaszban lévő büntetőeljárás van folyamatban, amely alapját egyebek mellett az eladó képviselőjében eljáró személy cselekvősege és a megkötött adásvételi szerződések adták, ebből pedig az következik, hogy a felperes bűncselekménnyel okozott kár megtérítése iránti igényt érvényesít, melynek elévülésére az általánostól részben eltérő szabályt tartalmaz az 1959. évi Ptk. 360. §-ának (4) bekezdése, amely egyebek mellett kimondja, hogy a bűncselekménnyel okozott kár esetén a követelés öt éven túl sem évül el mindaddig, amíg a bűncselekmény büntethetősége el nem évül. Álláspontja szerint ha bűncselekménnyel okozott kár érvényesítése történik, úgy az arra vonatkozó szabályokat nemcsak az elkövetővel szemben kell és lehet alkalmazni, hanem mindenkivel szemben, akinek magatartása egyébként a kár bekövetkeztében közrehatott – így azokra nézve is, akik egyébként bűncselekményt nem követtek el, de károkozók. Ebből a jelen esetben pedig az következik, hogy a felperes sérelmére elkövetett bűncselekmény elévülési ideje vonatkozik az alperest terhelő kárfelelősség elévülésére is.

[14] Előadta továbbá, hogy az elsőfokú bíróság jogszabálysértően járt el akkor, amikor az elévülés megítélése kapcsán a PK 51. számú állásfoglalást vette figyelembe, hiszen azt az 1/2014. Polgári jogegységi határozat 2. pontja hatályon kívül helyezte, ráadásul oly módon, hogy az 1959. évi Ptk. alapján elbírálandó ügyekre nézve is megszüntette az alkalmazhatóságát.

[15] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltségében marasztalását.

[16] Kiemelte, hogy a felperes tulajdonába a munkagépek soha nem is kerülhettek, figyelemmel a nemo plus iuris elvére is; ebből következően a kár a vételár kifizetésével már bekövetkezett. Hangsúlyozta, hogy a felperes az alperessel szemben bűncselekménnyel okozott kárból eredő igényt nem érvényesíthet, mivel az alperes terhére bűncselekmény nem róható, vele szemben nem lehet irányadó az 1959. évi Ptk. 360. §-ának (4) bekezdésében rögzített elévülési idő. Felhívta ebben a részben a Kúria BH2015.3.65. számú eseti döntésének indokait.

[17] Az ítéltábla a felperes fellebbezését nem találta alaposnak.

[18] Az elsőfokú bíróság a tényállást megalapozottan állapította meg, érdemben abból helyes jogkövetkeztetést vont le, az érdemi döntése is helytálló, annak indokait az ítéltábla az elévülés kezdő időpontja tekintetében osztotta, csupán az elévülés nyugvását érintően foglalt el az elsőfokú ítélettől eltérő, azonban a kereset érdemi megalapozatlanságát nem érintő álláspontot.

[19] Helytálló volt az elsőfokú bíróság jogi következtetése abban, hogy az 1959. évi Ptk.-t kell a jelen jogvitára alkalmazni, az e körben kifejtett indokok azonban pontosításra szorulnak. Nem a Ptké. 54. §-ának második mondata, hanem az első mondata alapján alkalmazandó a 2014. március 14-ig hatályban volt anyagi jogi kódex. A Ptké. 54. §-a ugyanis úgy rendelkezik, hogy a Ptk. szerződésen kívül okozott kárért való felelősségre, valamint a kártalanításra vonatkozó rendelkezéseit a hatályba lépését követően tanúsított károkozó magatartás – ideértve a mulasztást is – esetén kell alkalmazni. Nincs jelentősége annak, hogy a Ptk. hatályba lépése előtt megkezdődött, folyamatosan tanúsított károkozó magatartásra milyen jogszabályt kell alkalmazni, ugyanis a jelen perbeli esetben a károkozóként állított magatartás nem folyamatos volt; az alperesi jogelődnek és közreműködőjének az alperessel szemben perbe vitt igény alapját képező magatartása befejeződött a közhiteles nyilvántartások vonatkozó adatainak létrehozásával és az azzal kapcsolatos dokumentumok kiállításával. A jelen perbeli esetben nincs olyan folyamatos magatartás, amire a Ptké. 54. §-ának második mondata bármilyen módon vonatkoztatható lenne. Az elsőfokú bíróság azt helyesen határozta meg, hogy az 1959. évi Ptk.-t kell alkalmazni a jogvita anyagi jogi elbírálásakor, az ezzel összefüggő indokolást az ítéltábla abban a részében mellőzi, amely a Ptké. folyamatos károkozó magatartására utalt.

[20] A fellebbezés elbírálása szempontjából nincs jelentősége a felperes azon fellebbezési hivatkozásának, amely a PK 51. számú állásfoglalás elsőfokú bíróság részéről történt alkalmazására vonatkozott. Az elsőfokú bíróság ugyanis a PK 51. számú állásfoglalást ítéletének indokolásában nem hívta fel, arra nem hivatkozott, következésképpen a fellebbezés elbírálása szempontjából irreleváns, hogy az egyébként az elsőfokú eljárásban alkalmazható lett volna-e vagy sem. Ezzel szemben a perbeli jogvitában irányadó 1959. évi Ptk. perrel elbírálandó jogviszonyra vonatkozó jogszabályi rendelkezéseit idézte, illetőleg alkalmazta az elsőfokú bíróság, és a jogszabályi rendelkezéseket helyesen rögzítette.

[21] Helyesen tulajdonított elsődleges jelentőséget annak az elsőfokú bíróság, hogy a felperes kára mikor következett be, és az ítéltábla egyetértett a kár bekövetkezésének időpontja tekintetében elfoglalt álláspontjával. A károsodás megtörténte objektív tény, független attól, hogy a károsultnak arról volt-e tudomása vagy sem és az elévülési idő kezdetére nincs kihatással, hogy a károsodásról a károsult – bármely okból – csak később szerez tudomást. Az Európai Unió tagállamaival folytatott bűnügyi együttműködésről szóló 2012. évi CLXXX. törvény 53. §-ának (1) bekezdése értelmében a magyar igazságügyi hatóság azt a tárgyat, amelyre a bűncselekményt elkövették, a tagállami igazságügyi hatóság megkeresésére átadhatja abból a célból, hogy azokat a tagállami igazságügyi hatóság a

tulajdonosnak visszaadja. Nemzetközi bűnügyi együttműködés keretében jogerős határozat rendelkezett a munkagépek lefoglalásának megszüntetéséről és a Schengeni Végrehajtási Egyezmény alapján a tulajdonos részére történő kiadásáról. A külföldről eltulajdonított munkagépek ezért már az adásvételi szerződések megkötésekor olyan jogi hibával rendelkeztek, amelyek akadályozták azt, hogy a felperes tulajdonosi jogait gyakorolni tudja, a jogszavatossági hibákat az eladó nem háríthatta el. Ebből következően a felperes a vételárakat olyan gépek ellenértékeként fizette meg, amelyek tekintetében szolgáltatás eleve nem volt nyújtható. Ha a felperes a vételárakat nem fizette volna meg, úgy a vagyonában nem jön létre érték-eltolódás, hiszen az egyik oldalról a szolgáltatás, a másik oldalról az ellenszolgáltatás hiányzott volna. A vagyonban azonban a vételárak megfizetésével azonnal csökkenés jött létre, hiszen a felperes a tulajdonába nem kerülő vagyontárgyak ellenértékét fizette meg, ezáltal úgy csökkentette saját vagyonát, hogy ezzel szemben nem volt a vagyon növelését eredményező szolgáltatás. A kár azzal következett be, hogy a felperes átutalta a károkozó eladónak a munkagépek vételárát. Vagyoni kárként a felperes vagyonában bekövetkezett értékcsökkenés jelentkezett, az utolsó részlet megfizetésekor, 2010. október 25. napján a kár bekövetkezett, ezzel a kár megtérítése iránti igény esedékessé vált.

[22] Nyilvánvalóan nem vezethetne eredményre a felperes azon hivatkozása sem, hogy a munkagépeket kereskedelmi forgalomban szerezte, ezért az 1959. évi Ptk. 118. §-ának (1) bekezdése értelmében jóhiszeműen a kereskedelmi forgalomban eladott ingó dolgon akkor is tulajdonjogot szerzett, ha az eladó kereskedő esetleg nem volt tulajdonos. A Nemzetközi Bűnügyi Együttműködés ugyanis a hazai jogi szabályozás jogkövetkezményét egyértelműen felülírja; az az állítás, hogy a felperes tulajdont szerzett, azt jelentené, hogy a vételárakat az adásvételi szerződések alapján szolgáltatott vagyontárgyak ellenértékeként fizette meg, és mivel az egyik oldalon a vagyona a tulajdonába kerülő munkagépekkel nőtt, a másik oldalon a kifizetett vételárakkal csökkent, úgy nem is következett volna be vagyoni károsodása.

[23] A kártérítési követelés elévülésére az általános, öt éves elévülési idő számítandó; a felperes a fellebbezésében alaptalanul hivatkozott arra, hogy az alperessel szemben a bűncselekménnyel okozott kárra vonatkozó elévülési szabályok szerint érvényesíthetné igényét. A bűncselekménnyel okozott kárért való felelősség speciális elévülési idejére vonatkozó anyagi jogi rendelkezés kizárólag a bűncselekményt elkövetőkkel – és az azok magatartásáért helytállni kötelessel személyekkel – szemben érvényesített igényekre irányadó, hiszen a hosszabb elévülési idő kifejezetten a sértettek az elkövetőkkel szembeni, az általánostól magasabb szintű jogi védelmét célozza. Az ítéltábla osztotta a BDT2015. 3343 számon közzétett eseti döntés indokait, amely szerint a vagyoni hátrány az elévülés szempontjából akkor minősül bűncselekménnyel okozott kárnak, ha a büntetőügyben eljáró bíróság jogerős ítéletével a károkozó (vagy akiért a károkozó helytállni tartozik) bűnösségét kimondta – ez a perbeli esetben fel sem merült. Mindezen pedig az a körülmény sem változtat, hogy a többek közös károkozása esetleges perbeli esetre való megállapítása a kötelezettek egyetemlegességét eredményezi, mert a károkozó egyetemlegességéből csak az következik, hogy a károsult a teljes kártérítési igényét választása szerint bármelyik károkozótól követelheti, de az egyes károkozók felelősségi szabályait nem változtatja meg.

[24] Nem osztotta ugyanakkor az ítéltábla az elsőfokú ítéletnek az elévülés nyugvása tekintetében kifejtett álláspontját. Az 1959-es Ptk. 326. §-ának (2) bekezdése szerint ha a követelését a jogosult menthető okból nem tudja érvényesíteni, az akadály megszűnésétől számított egy éven belül – egy éves, vagy ennél rövidebb elévülési idő esetében pedig három hónapon belül – a követelés akkor is érvényesíthető, ha az elévülési idő már eltelt, vagy abból egy évnél, illetőleg három hónapnál kevesebb idő van hátra. A felperes a vételárak átutalását követően még abban a hiszemben volt, hogy a munkagépek tulajdonosa, márpedig mindaddig, amíg ez tényként megállapítható, nem volt abban a helyzetben, hogy

felismerje, miszerint őt a vételárak kifizetésével kár érte. Annak a körülménynek a felismerhetetlensége, hogy a munkagépek nem az eladó tulajdonában álltak, ebből következően azok a tulajdonszerzésre alkalmatlanságot eredményező jogi hibában szenvedtek, olyan menthető oknak minősül, amely az elévülés nyugvását eredményezi. Bár a felperes már a 2014. évben a munkagépek lefoglalásáról rendelkező nyomozó hatósági határozatokból értesült – hiszen kifogásolta is azokat – arról, hogy az általa kötött szerződések esetlegesen milyen jogi hibában szenvedhetnek, de számára kétséget kizáróan és véglegesen csak akkor volt felismerhető a tulajdonszerzés megghiúsulása, ebből következően a kár bekövetkezése, amikor a munkagépeket 2015. június 10-én a tulajdonosnak a nyomozó hatóság kiadni rendelte. Ettől az időponttól számítva a felperes az igényét egy év alatt, azaz 2016. június 10. napjáig érvényesíthette volna. Az ehhez képest a keresetindítás időpontjára a követelés már elévült, és mivel az elévülésre az alperes hivatkozott, ebből következően a követelés a bíróság előtt eredményesen nem volt érvényesíthető.

[25] Mindezekre tekintettel az elsőfokú ítélet érdemben helytállóan foglalt állást a követelés elévüléséről, ezért az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét – a fentiek szerinti indokolásbeli pontosítással – a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 383. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[26] A fellebbezés eredményre nem vezetett, ezért a felperes viseli a Pp. 83. §-ának (1) bekezdése alapján az alperesnek a másodfokú eljárásban felmerült, a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (3), (5) és (6) bekezdései alapján megállapított, de a lényegében csak az elsőfokú eljárásban tett nyilatkozatok megismétlését indokoló, kizárólag jogkérdésben való állásfoglalást igénylő tényleges jogi képviselési tevékenységhez képest mérsékelt összegű, az általános forgalmi adót is tartalmazó 254 000 forint ügyvédi munkadíjból és 26 045 forint útiköltségből álló másodfokú perköltségét, valamint az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 46. §-ának (1) bekezdése szerinti fellebbezési illetéket.

Debrecen, 2021. május 13.

Dr. Pribula László s.k. a tanács elnöke, Dr. Répássy Árpád s.k. előadó bíró, Dr. Gárdosi Judit s.k. bíró

DEBRECENI ÍTÉLTÁBLA

Pf.II.20.149/2021/9. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. Szabó József ügyvéd (cím) által képviselt felperes neve (cím) felperesnek – a dr. Szalay Tamás Ügyvédi Iroda (eljáró ügyvéd: dr. Szalay Tamás, cím) által képviselt alperes neve (cím) alperes ellen közhatalom gyakorlásával okozott kár megtérítése iránt indított perben a Nyíregyházi Törvényszék 1.P.20.931/2020/17. számú ítélete ellen a felperes 18. sorszámu fellebbezése folytán folyamatban volt másodfokú eljárásban meghozta a következő

kiegészítő ítéletet:

Az ítéltábla elrendeli a Pf.II.20.149/2021/4. számú ítélet rendelkező része második bekezdésének a kiegészítését a következők szerint:

„Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperes részére 15 (tizenöt) napon belül 280 045 (kétszáznyolcvanezer-negyenöt) forint másodfokú perköltséget, valamint az államnak – az illetékes adóhatóság felhívásában közölt időben és módon – 2 500 000 (kétfmillió-ötszázezer) forint fellebbezési illetéket.”

Ez ellen a kiegészítő ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

[1] Az ítéltábla Pf.II.20.149/2021/4. számú jogerős ítéletével a Nyíregyházi Törvényszék I.P.20.931/2020/17. számú ítéletét helybenhagyta, és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperes részére 280 045 forint másodfokú perköltséget, valamint az államnak – az illetékes adóhatóság felhívásában közölt időben és módon – 2 500 000 forint fellebbezési illetéket. Adminisztrációs hiba folytán az ítélet rendelkező részéből kimaradt a másodfokú perköltség megfizetésének teljesítési határideje, amelyet az ítéltábla hivatalból észlelt.

[2] A polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 355. § (2) bekezdés szerint ha a bíróság az ítéletben nem rendelkezett olyan kérdésről, amelyről a rendelkezés jogszabály értelmében hivatalból kötelező, a mulasztást a hiányosság észlelését követően haladéktalanul pótolja.

[3] Az előző jogszabályhely alapján az ítéltábla – a peres felek a Pp. 355. § (5) bekezdés b) pontja szerinti hozzájáruló nyilatkozatai alapján tárgyaláson kívül – az ítélet rendelkező részének a másodfokú perköltség megfizetése a Pp. 344. § (1) bekezdés szerinti teljesítési határidejét meghatározó kiegészítéséről rendelkezett.

[4] A peres felek nem ellenezték az ítélet kiegészítését, azonban az alperes kérte a kiegészítés tárgyában felmerült 101 600 forint másodfokú perköltségében marasztalni a felperest azzal, hogy nem járult hozzá az ítélet kiegészítésének tárgyaláson kívüli elbírálásához. Kétségtelen, hogy az ítéltábla Pf.5. sorszámú végzésével felhívta a peres feleket nyilatkozattételre arról, hogy hozzájárulnak-e a Pp. 355. § (5) bekezdés b) pontja alapján az ítélet kiegészítésének tárgyaláson kívüli elbírálásához, amelyre az alperesi jogi képviselő a tárgyaláson kívüli elintézhetőségről nyilatkozott, a felperesi jogi képviselő nyilatkozatot nem terjesztett elő. A felperesi jogi képviselő nyilatkozatának elmaradása azonban nem tekinthető a Pp. 83. §-a (1) bekezdése alkalmazásával az ítélet kiegészítése tárgyában pervesztességének, tekintettel arra, hogy a kiegészítésre hivatalból került sor, az ítélet kiegészítését sem az alperes, sem a felperes nem ellenezték, a Pp. 355. §-ának (5) bekezdése pedig az ítélet kiegészítéséről tárgyalás alapján való határozathozatalt írja elő, amely alóli kivételt engedő valamennyi fél hozzájárulása csak jogosultság, de nem eljárási kötelezettség. A tárgyalás kiegészítése tárgyában pervesztesség hiányában az ítéltábla ezért mellőzte ebben a részben a másodfokú perköltségben marasztalást.

Debrecen, 2021. június 3.

Dr. Pribula László s.k. a tanács elnöke, Dr. Répássy Árpád s.k. előadó bíró, Dr. Gárdosi Judit s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -